

SOFIA SUKUVAARA

SOTURIKUNINGATAR 2

VIIMEINEN TAISTELU

Viimeinen Taistelu
Soturikuningatar 2

VIIMEINEN TAISTELU

SOTURIKUNINGATAR 2

SOFIA SUKUVAARA

© 2024 Sofia Sukuvaara

Kannen kuva: Shutterstock

Kannen suunnittelu: BoD – Books on Demand

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-4258-7

Audata makasi kyljellään sängyssä kasvot seinään päin Heronin huoneessa ja silitti lakanaa kädellään, jonka haava oli parantunut jo hyvin taistelusta, jossa hän oli saanut siihen ilkeän vamman. Jos hän sulki silmänsä, hän saattoi kuvitella Heronin viereensä aivan kuten ennenkin, komean, vaalean ja kookkaan Heronin. Hän saattoi tuntea miehen tuoksun lakanoissa ja läsnäolon huoneessa. Kaikki oli juuri niin kuin Heron oli jättänyt lähtiessään. Heronin käyttämä pyyhe oli yhä tuolinkarmilla, kengät seisoivat oven vieressä ja vaatteita oli siististi laskostettuna arkun päälle. Linnoitukseen tulonsa jälkeen Audata oli rynnännyt suoraan Heronin huoneeseen. Hän oli alitajuisesti toivonut, että kaikki olisi ollut vain pahaa unta ja Heron tervehtisi häntä rakastavasti hymyillen huoneestaan, kun hän saapuisi. Mutta niin ei ollut tapahtunut ja huone oli ollut tyhjä. Vain miehen tavarat olivat muistuttaneet siitä, että Heron oli joskus ollut siellä.

Se paha uni oli totta. He olivat taistelleet Scolotaita, heidän verivihollistaan vastaan yhdessä liittolaistensa kanssa, ja he olivat hävinneet. Scolotai oli onnistunut keräämään tätä taistelua varten puolelleen itsenäisiä heimoja niin paljon, että heihin nähden Scolotain ja hänen liittolaistensa lukumäärä oli ollut ylivoimainen. Siinä taistelussa Scolotain poika Deon oli tappanut Heronin, hänen rakastettunsa, koska Heronilla oli ollut hänet ja Deon halusi hänet itselleen. Se olikin ainoa syy, minkä takia koko taistelu oli järjestetty. Edellisvuoden valonjuhlissa Deon oli nähnyt hänet kerran ja rakastunut häneen kuin heikkopäinen. Yksi hetki ja yksi katse, ja se oli ollut siinä. Sen jälkeen mikään tai kukaan ei ollut pystynyt pysäyttämään Deonin pakkomieltä häneen, ei edes hänen kieltonsa ja torjuntansa. Deon oli kuitenkin vihollinen, ja heillä oli turvanaan heidän liittolaisensa, joten Deon ei voinut saada häntä niin kauan kuin heidän vastakkaiset liittonsa olivat tasavahvat ja vankasti pystyssä. Sen takia Deonin oli täytynyt alkaa raivata esteitä tieltään yksi kerrallaan, mikä sopi mainiosti myös hänen isänsä suunnitelmiin: Scolotai halusi olla aron voimakkain heimopäällikkö.

Sen jälkeen, kun Audata oli saapunut heidän kotiinsa linnoitukseen taistelusta, hän oli hädin tuskin poistunut Heronin huoneesta. Hän oli paneutunut sängylle makaamaan ja itkenyt tauotta suruaan ja syyllisyyttään, sillä Heronin kuolema oli vain ja ainoastaan hänen vikansa. Juuri nyt Audatan silmät olivat kuivat ja punareunaiset, sillä hänen kyyneleensä olivat kuivuneet hetkeksi. Hänellä oli pelkästään hämäriä muistikuvia taistelun jälkeisestä ajasta.

Sen hän muisti, että taistelun päätyttyä hänet oli jouduttu repimään paikaltaan Heronin päältä, mihin hän oli lyhyistynyt miehen kuoltua, ja hän oli taistellut vastaan, koska hän ei ollut halunnut jättää Heronia yksin. Hänen paikkansa oli ikuisesti Heronin luona. He olivat haudanneet Heronin ja taistelussa kaatuneet taistelupaikan lähelle. Heillä ei ollut ollut muuta mahdollisuutta, koska menehtyneitä oli ollut niin paljon. Audata oli vastustanut epätoivoisesti sitäkin, sillä hän oli halunnut, että Heron haudattaisiin lähelle linnoitusta, jotta hän olisi aina voinut olla lähellä Heronia. Teuta, hänen äitinsä ystävä ja Heronin päällikkö, oli kieltäytynyt ja käskinyt häntä särkyneellä äänellä lopettamaan hölmöilyä, koska he eivät voineet kuljettaa ketään päiväkausien matkaa takaisin linnoitukseen. Sen jälkeen Audata oli hiljentynyt eikä hän ollut sanonut enää sanaakaan, vaan hän oli vain hiljaa itkenyt koko hautauksen ajan polvillaan.

Audata ei ollut kehdannut katsoa Teutaan kertaakaan kunnolla silmiin koko tänä aikana, mikä taistelusta oli kulunut. Hän pelkäsi tuomiota ja vihaa, minkä tiesi näkevänsä naisen silmissä. Oli hänen vikansa, että Heron oli kuollut, ja Heron oli ollut yhtä tärkeä Teutalle kuin hänelle. Heron oli ollut Teutalle sydänystävä, luottosoturi ja oikea käsi, kenen puoleen Teuta oli kääntynyt aina, kun Teutalla oli ollut huolia tai Teuta oli tarvinnut apua päätöksen tekoon. Heronin kuollessa Teuta oli menettänyt vähintään yhtä paljon kuin hän.

Kaikki oli ainoastaan hänen syytään, Audata ajatteli tuskaisena. Ilman Deonin pakkomiellettä häneen ja hänen rakastumistaan Heroniin, Heron olisi yhä elossa. Jos hän olisi vain suostunut Deonin vaimoksi silloin, kun tämä oli sitä pyytänyt, Heron olisi yhä elossa. Jos hän olisi arvannut, mikä oli taistelussa Deonin ainoa päämäärä, Heronin kuolema, Heron olisi yhä elossa. Hän oli ainoa, joka olisi voinut tajuta Deonin aikomukset ja estää taistelun sekä Heronin murhan, mutta hän ei ollut ajatellut niin pitkälle, vaikka lopulta mikään ei ollut ollut sen ilmeisempää. Hän oli tappanut Heronin pelkkää huolimattomuuttaan ja tyhmyyttään, kuten oman äitinsäkin. Audata ei yhtään ihmettelisi, jos Teuta ei ikinä antaisi hänelle anteeksi hänen virheitään. Heidän äitinsä kuoltua Teuta oli tullut heidän avukseen linnoitukseen, sillä olihan Teuta samalla myös heidän liittolaisensa, ja nyt hän oli pettänyt Teutan mitä hirvittävimällä tavalla.

Voi Heron, Audata ajatteli ja kyyneleet alkoivat taas valua vuolaina hänen poskilleen. Miksi hän ei ollut kertonut Heronille aiemmin, kuinka paljon hän oli tästä välittänyt? Hän oli pantannut rakkauttaan kuvitellen, että Heron olisi hänen vierellään ikuisesti ja hänellä olisi aikaa loputtomasti. Lopulta juuri aikaa hänellä ei ollut ollut. Nyt oli jo liian myöhäistä, eikä hän voinut sanoa Heronille enää koskaan, kuinka paljon hän tätä rakastikaan. Hän oli sanonut sen Heronille vain kerran sen sijaan, että olisi toistanut sen yhä uudelleen joka päivä, kuten Heron oli monesti tehnyt hänelle. Audata painoi päänsä lakanaan ja veti sisäänsä miehen tuoksua. Se sai hänet nyhyhkyttämään entistä kovemmin menetystään. Heron ei enää koskaan nukkuisi hänen vieressään, eikä hän saisi tuntea miehen kosketusta. Miten hän saattoi selviytyä elämästään ilman Heronia?

Samassa ovi avautui varovaisesti.

”Audata”, hänen muutaman vuoden nuorempi pikkusiskonsa Aella lausui hiljaa kurkistaessaan oven raosta. Heille molemmille oli kertynyt ikää jo reilu parikymmentä vuotta. Siinä, missä Aella oli vaaleahiuksinen ja sinisilmäinen, Audatan silmät olivat vihreät ja hiukset pähkinänruskeat, mutta kauniin ulkonäkönsä molemmat olivat perineet äidiltään. ”Tule syömään jotain.”

Audata pudisti päätään ja pidätteli itkuaan. Hän pysytteli tiukasti paikallaan ja tarrasi kiinni lakanaan aivan kuin peläten Aellan tulevan repimään hänet pois.

”Audata, ole kiltti”, Aella jatkoi hiljaista suostuttelua. ”Sinun on pakko syödä edes vähän.”

Audata pudisti uudelleen päätään.

”Jättäkää minut rauhaan”, Audata sanoi tukahtuneesti. ”Minä haluan olla yksin.”

Aella epäröi hetken oven raossa, mutta sulki sitten oven. Jäätyään yksin Audata sulki silmänsä ja palasi mielessään aikaan, jolloin kaikki oli ollut vielä hyvin ja Heron oli ollut hänen luonaan.

Teuta istui ruokasalin jyrkän pöydän ääressä ja tuijotti mitään näkemättä sen pintaa. Hän tunsi itsensä hyvin tyhjäksi ja väsyneeksi. Heron oli jättänyt jälkeensä ammottavan aukon, ja Teuta kaipasi Heronia kipeästi. Hän oli menettänyt elämänsä tukipylvään ja hyvän ystävän, eikä hän pystynyt käsittämään elämäänsä ilman Heronia. Heronin tyyni harkitsevuus oli saanut huonoimmankin hetken näyttämään hyvältä ja tuntumaan olevan täynnä mahdollisuuksia. Mutta nyt Heronia ei enää ollut, ja Teutan oli pärjättävä ilman. Teuta laski päänsä käsien varaan.

Hänen mieleensä oli syöpynyt kuva yksinäisestä Audatasta puolittain makaamassa Heronin liikkumattoman hahmon päällä. Se kuva ei jättänyt

häntä rauhaan ja sai syvän surun sekä säälin valtaamaan hänet. Taistelun viime hetkillä Teuta oli taistellut kiivaasti Scolotain miessoturin kanssa, ja vaikka hän oli jo ollut varma, että he häviäisivät, hän oli kiihkeästi päättänyt taistella loppuun asti. Juuri silloin ihme oli tapahtunut ja Scolotain ja Scolotain liittolaisten joukot olivat yhtäkkiä vetäytyneet. Kaikki olivat olleet yhtä äimistyneitä tapahtumien saamasta käänteestä, ja Teuta oli lähtenyt kiertämään taistelukenttää saadakseen vihjeen siitä, minkä takia niin oli käynyt. Kun hän oli löytänyt Audatan, hän oli tiennyt miksi. Hänen ei ollut tarvinnut miettiä hetkeäkään, kuka Heronin oli tappanut. Deon oli saanut tehtävänsä suoritettua, joten Scolotain joukot olivat lähteneet.

Teuta ei silti ymmärtänyt, miksi Deon ei ollut ottanut Audataa mukaansa. Sen jälkeen, kun Audata oli löydetty, hän ei ollut sopertanut mitään muuta kuin sen, että kaikki oli hänen syytään, mutta Teuta aavisti, että Deonilla oli ollut tilaisuutensa ottaa myös Audata. Vasta, kun hysteerinen Audata oli saatu taisteltua jättämään paikkansa elottoman Heronin päältä, Teuta oli nähnyt kunnolla Heronin ruumiin ja ymmärtänyt, että Deon ei ollut vain tappanut Heronia vaan oli teurastanut tämän. Heronilla ei ollut ollut mitään mahdollisuuksia jäädä henkiin niin monesta kuolettavasta miekaniskusta. Teuta ei ollut edes yrittänyt laskea, kuinka monta kertaa Deon oli Heronia iskenyt. Deon oli todella halunnut Heronin kuolevan, ja teon julmuus sekä tarkoituksellisuus olivat koskeneet Teutaan melkein enemmän kuin mikään muu.

Kuitenkaan heidän vaikeutensa taistelun jälkeen eivät olleet loppuneet siihen. Keskellä syvää järkytystään Heronin kuolemasta Teutan oli pitänyt myös selviytyä Evandresta ja Atheaksesta, heidän liittolaisistaan. Pariskunta ja samalla kaksi päällikköä, joilla oli heidän liitostaan suurimmat heimot ja näin vahvin soturivoima takanaan, olivat olleet raivoissaan ja syyttäneet heitä taistelusta ja järkyttävistä tappioistaan. Teuta palasi mielessään hetkeen, jona Evandre ja Atheas olivat kävelleet hänen luokseen taistelusta uupuneina, vihaisina ja vaatteet repeilleenä sekä vartalot vammoilla.

Evandre tuijotti Teutaa jo kaukaa, ja Teuta vaistosi käsin kosketeltavan raivon säteilevän naisesta. Atheas oli yhtä vihainen, ja Teuta ymmärsi syyn heidän suuttumukseensa. Silti hän pyysi sodan ja rakkauden jumalatar Cybeleltä voimaa kestääkseen edessä olevan välienselvittelyn. Hän yritti räpytellä kyyneliä pois silmistään, sillä hän oli juuri kävellyt pois Heronin luota löydettyään tämän. Lopulta Teuta päätyi pyyhkäisemään kosteuden silmistään hihaansa ja valmistautui kohtaamaan liittolaisensa.

”Sinä tiesit, että tämä tapahtuu!” Evandre sähisi heti, kun pääsi Teutan luokse. ”Te tiesitte tämän kaiken ja ohjasitte meidät ansaan!”

”Evandre-rakas, me emme tienneet tästä mitään”, Teuta sanoi pitäen itsensä tyynenä, vaikka hänen äänensä värähtelikin. ”Me tulimme, koska te pyysitte, vaikka tiesimme olevamme suuremmassa vaarassa kuin kukaan muu.”

”Tekö?” Evandre puuskahti ivallisesti. ”Tekö! Te menetitte tuskin yhtään soturia! Sen sijaan he hyökkäsivät kaikella sillä voimalla meidän kimppuumme, ja puolet meidän satureistamme makaa nyt täällä!”

Evandre teki laajan eleen kädellään taistelukentälle osoittaen sillä niitä lukuisia kaatuneita, jotka olivat joutuneet Scolotain satureiden uhreiksi.

”Se on totta!” Atheas älähti. ”Me näimme kyllä, kuinka Scolotain joukot välttelivät teitä kuin ruttoa! He eivät suostuneet edes koskemaan teihin! Miten sinä voit väittää jotain tuollaista, kun se ei ole totta?”

”Mutta he tappoivat Heronin”, Teuta huudahti miehelle ääni täynnä tuskaa. ”He tulivat tänne vain tappamaan Heronin ja lähtivät heti sen jälkeen!”

”Heronin!” Evandre ivasi. ”Teiltä kaatui yksi mies! Minä sen sijaan menetin puolet satureistani! Miten minä ikinä pystyn selviämään sellaisesta menetyksestä?”

”Me keksimme jotain”, Teuta sanoi rauhoittavasti, mutta väsyneesti. Hän toivoi kipeästi, että olisi voinut karata pois tilanteesta ja etsiä jonkun yksinäisen paikan, missä surra hetken Heronia ennen kuin hänen täytyisi taas koota itsensä ja huolehtia muista.

”Keksimme? Kuka sanoi, että olemme yhä liittolaisia?” Evandre kysyi ilkeästi.

Teuta jäi tuijottamaan Evandrea sanattomana järkytyksestä. Hän siirsi katseensa Atheakseen ja huomasi tämän kasvoilla yhtä torjuvan ilmeen, mikä peilasi Evandren vihaa.

”Mutta... mutta...”

Se oli ainoa, mitä Teuta sai suustaan.

”Tämä kaikki oli aivan selvästi suunniteltu etukäteen”, Evandre jatkoi. ”He ilmestyivät meidän eteemme kaiken sen soturivoiman kanssa, mutta eivät hyökänneet ja odottivat vain, että te pääsisitte paikalle auttamaan meitä. Te esitte pelokasta ja väititte, että tämä kaikki oli tehty teidän vuoksenne, mutta kun he sitten hyökkäsivät, he jättivät teidät täysin rauhaan. He kyselivät taistellessa, olemmeko me linnoituksesta. Jos sanoimme, ettemme ole, he iskivät meihin täydellä voimalla. Kaikki ne sadat soturit yrittivät musertaa juuri meidät alleen! Ja Audata”, Evandre sylkäisi sanan halveksivasti suustaan. ”Hän, joka on muka kaikkein suurimmassa vaarassa! He kiersivät Audatan kaukaa kuin heidän henkensä olisi ollut siitä kiinni.”

”Mutta Heron”, Teuta yritti pistää heikosti väliin. ”He tulivat pelkästään tappamaan Heronin. He lähtivät heti sen jälkeen, kun Deon oli murhannut Heronin.”

Evandre naurahti halveksivasti.

”Heron, Heron ja Heron! Kuka hänestä välittää? Minä luulen”, Evandren ääni madaltui vaarallisesti, ja hän katsoi Teutaan kiihkeästi. ”Minä luulen, että te tiesitte tästä koko ajan Zarinan takia! Te hemmottelitte sitä naista leirissänne vaikka kuinka kauan! Hän oli Scolotain soturi! Te tiesitte sen! Te tiesitte tulevasta taistelusta. Te tiesitte, että he eivät koskisi teihin, ja te annoitte meidän ottaa kaikki iskut vastaan! Te teitte tämän kaiken tahallanne!”

”Mutta miksi?” Teuta huudahti. Zarina oli ollut Deonin soturi, jonka Deon oli lähettänyt peitetarinan varjolla linnoitukseen asumaan. Zarinan todellinen henkilöllisyys oli paljastunut kunnolla vasta, kun Zarina oli sen itse kertonut taistelun alettua ja karauttanut sitten Scolotain puolelle. ”Miksi me haluaisimme tehdä jotain sellaista?”

”Audata! Se liittyy jotenkin häneen. Deon ja Audata! Deon haluaa Audatan. Mitä jos Audata on jo suostunut Deonille vaimoksi?”

”Hän ei ole! Audata ei halua Deonia! Se on viimeinen asia, jota Audata haluaa! Miksi Deon olisi muuten tappanut Heronin? Jos Audata olisi jo suostunut Deonille, hän ei olisi ollut yhdessä Heronin kanssa!”

”Minä olen silti varma, että tässä kaikessa on jotain mätää!”

”Tietenkin Scolotai juonii jotain, mutta meillä ei ole osaa eikä arpaa sen kanssa!”

”Evandre on oikeassa”, Atheas puuskahti. ”Tässä kaikessa on jotain hämää, ja te tiedätte siitä. Se on varmaa.”

”Me emme tiedä mitään!” Teuta huusi epätoivoisena. Kaikki tämä alkoi olla hänelle liikaa, ja hän pelkäsi romahtavansa kohta. Hän hautasi kasvot käsiinsä. Ensin Heron, ja nyt sitten vielä Evandre ja Atheas. Eikö tämä painajainen loppunut koskaan? Ei, tämä ei loppunut, Teuta vastasi ahdistuneena omaan kysymykseensä. Heron oli kuollut eikä tulisi koskaan takaisin.

Teuta nosti päänsä ja huomasi silmäkulmastaan Cynnan lähestyvän.

Pienikokoinen ja vaaleahiuksinen Cynna oli heidän kolmas liittolaisensa, jonka heimoon kuului vain naissotureita. Teuta käännähti katsomaan Cynnaa ripustautuen viimeiseen toivoonsa. Cynna näytti yhtä uupuneelta kuin muutkin. Hänellä oli haavoja siellä täällä, veriset vaatteet olivat repeytyneet, ja hän ontui hieman toista jalkaansa kantaessaan miekkaansa. Väsymyksestään huolimatta Cynna valpastui välittömästi havaitessaan kireän ilmapiirin liittolaistensa yllä. Nainen nopeutti askeliaan nilkuttamisesta välittämättä ja saapui kolmikon luokse.

”Mitä täällä tapahtuu?”

Teuta anoi ääneti katseellaan apua Cynnalta, ja Evandre huudahti kiihkeästi Teutaan osoittaen:

”He järjestivät kaiken! He tiesivät, että Scolotai hyökkää! He tiesivät Zarinan olevan Scolotain soturi! He tiesivät, että heihin ei koskettaisi, ja he johdattivat meidät muut suoraan ansaan!”

Cynna näki Teutan epätoivon ja väsymyksen, mikä sai hänet pudistamaan vaistomaisesti päätään.

”Se ei ole totta”, Cynna vastasi rauhallisesti. ”Minä en tiedä, mistä sinä tuon keksit, mutta minä matkustin heidän kanssaan Bactran kaupungista asti, kunnes teidän soturinne tuli pyytämään meiltä apua, ja tiedän, etteivät he olisi halunneet tulla. Ei varsinkaan Audata. He pelkäsivät, mitä Scolotai heille tekisi. He tulivat vain uskollisuudesta teitä kohtaan. He eivät tienneet myöskään Zarinan todellisesta taustasta. He luottivat Zarinaan ensin, mikä oli suuri virhe, mutta he alkoivat myöhemmin epäillä tätä. He eivät kuitenkaan saaneet Zarinaa kiinni mistään eivätkä sen takia karkottaneet tätä ennen taistelua. Mutta he eivät järjestäneet tätä taistelua eivätkä tienneet siitä.”

”Kiitos”, Teuta sanoi särkyneellä äänellä Cynnalle. Hän tunsu itsensä kuolemanväsyneeksi.

Cynna halasi Teutaa lämpimästi.

”Olen pahoillani menetyksestäsi. Kuulin Heronista”, Cynna kuiskasi Teutan korvaan. Teuta vain nyökkäsi Cynnan syleilyssä, sillä hän ei olisi pystynyt sanomaan mitään purskahtamatta itkuun. Lopulta Teuta suoristautui, hymyili Cynnalle kiitollisesti ja pyyhki uudelleen kyyneleitä silmistään. Teuta kääntyi kohtaamaan Evandren ja Atheaksen, jotka näyttivät leppymättömiltä.

”Uskottehan te meitä?” Teuta kysyi anovasti.

”Katsotaan”, Evandre töksäytti.

Evandre käännähti ympäri ja lähti kävelemään Atheas perässään pois.

Ruokasalin ovi aukeni ja herätti Teutan mietteistään. Hän käännähti katsomaan ja näki Aellan astuvan huoneeseen. Aella käveli Teutan luokse ja istahti tämän viereen. Aella ajatteli huolestuneena, että vaikka tavanomaisesti vain muutama ryppy kertoi Teutan otsalla jo eletyistä elämästä, Teuta tuntui vanhentuneen yhdessä yössä kymmenen vuotta. Myötätunto täytti hänet. Heronin kuolema vaikutti paljon heihin kaikkiin.

”Oletko sinä syönyt mitään?” Aella huolehti.

Teuta katsoi pöytää edessään kuin olisi vasta nyt huomannut sen olevan tyhjä.

”En muista, milloin olen viimeksi syönyt”, Teuta myönsi.

”Sinäkin”, Aella moitti. ”Minä yritin saada Audatan syömään, mutta hän vain käpertyi entistä tiukemmin Heronin sänkyyn ja kieltäytyi.”

”Niin, Audata”, Teuta huokaisi ja hieroi silmiään. Hän sipaisi hieman takkuuntuneita vaaleanruskeita hiuksiaan. Tosiasiassa hän oli välttellyt Audataa, sillä hän ei ollut uskonut pystyvänsä kohtaamaan Audatan surua ja epätoivoa. Hänen omassa tuskassaan oli ollut tarpeeksi käsittelemistä. ”Onko hän syönyt mitään tänne tulon jälkeen?”

”En usko. Minä en ole nähnyt Audatan liikkuvan minnekään Heronin huoneesta.”

”Ja siitä on jo päiviä, kun tulimme tänne”, Teuta totesi väsyneesti. ”Hän tapattaa itsensä, jos hän jatkaa samalla tavalla.”

”Sitä minä pelkäänkin”, Aella tunnusti ja katsoi Teutaan anovasti. ”Minä pelkään, että Audata yrittää juuri sitä. Hän on jo laihunut, ja hän syyttää kaikkea itseään. Mutta eihän Heronin kuolema ollut Audatan vika, eihän?”

Aellan äänensävy oli epätoivoinen ja rukoileva, ja Teuta vastasi siihen rauhoittavalla hymyllä.

”Se ei ollut Audatan vika”, Teuta vakuutti ja tuijotti sitten surullisena salin seinää. ”Minä en ole koskaan syyttänyt siitä Audataa. Hän yritti estää Heronia taistelemasta, mutta Heron päätti taistella. Toisaalta Heron oli varmasti oikeassa siinä, että Deon olisi löytänyt hänet, vaikka hän olisi yrittänyt piilotella missä. Olihan Heron lopulta Deonin ainoa tavoite, ja Deon halusi Heronin kuolevan enemmän kuin mitään muuta. Deon tappoi Heronin Audatan takia, mutta Audata ei ole koskaan halunnut Deonia. Ei, se ei ollut Audatan vika. Eihän hän ole kertonut sinulle, miten se kaikki tapahtui?” Teuta kysyi, ja Aella pudisti päätään. ”Siinä tapauksessa hän on tuskin kertonut sitä kenellekään, mutta olen varma, että jos Audata olisi pystynyt estämään Heronin kuoleman, hän olisi tehnyt sen. Kaikki kävi niin kuin oli määrätty”, Teuta huokaisi. ”Meidän pitää vain selviytyä tästä”, Teuta totesi ja hymyili Aellalle surumielisesti, vaikka hänen suupielensä värähtelivät vaarallisesti.

”Voisitko sinä saada Audatan syömään?” Aella kysyi toiveikkaasti. ”Minä en siihen pysty, mutta jos sinä voisit pakottaa hänet?”

Teuta hymähti Aellan toiveelle.

”Voimmehan me aina sitoa Audatan tuoliin ja lusikoida ruokaa hänen suuhunsa”, Teuta sanoi ja onnistui ponnistellen saamaan kepeyttä ääneensä. Hän jatkoi vakavammin: ”Minä lupaan kokeilla. Minun pitää joka tapauksessa puhua Audatan kanssa ja yrittää saada hänet lopettamaan itsensä syylistäminen. Haluan myös kuulla, miten Deon tappoi Heronin.”

Teuta nousi tuolista ja pyysi Aellalta:

”Voisitko tuoda ruokaa pöytään? Lupaen tuoda Audatan alas syömään vaikka pakottamalla, jos en muuten onnistu.”

”Totta kai”, Aella hymyili iloisesti. Ehkä heillä oli vielä toivoa. Ehkä Teuta saisi Audatan ymmärtämään, ettei tapahtunut ollut Audatan vika. Aella katseli, kuinka Teuta katosi ovesta, ja nousi sitten hakemaan ruokaa. Jonkun piti pitää linnoitus pystyssä.

Teuta pysähtyi Heronin oven eteen käsi ovenkahvalla. Hän sulki silmänsä ja hengitti syvään. Hän ei ollut käynyt Heronin huoneessa kertaakaan tämän kuoleman jälkeen, ja sinne astuminen pelotti häntä. Hetken Teuta harkitsi kääntyvänsä pois ilmoittamatta tulostaan, mutta sitten hän muisti Aellalle antamansa lupauksen ja pakotti itsensä koputtamaan oveen. Sen jälkeen hän avasi oven ja astui sisään.

Audata hätkähti sāngyllään ja jännittyi maatessaan kasvot seinään päin. Siitä Teuta päätteli Audatan tietävän, kuka oli tullut sisään, vaikkei tämä ollut katsonut kertaakaan ovele päin. Audatan ote lakanasta muuttui kouristuksenomaiseksi, kun Teuta läheni. Sääli ja myötätunto hyökyivät Teutan yli. Jos hän suri Heronia, hänen surunsa ei ollut mitään Audatan suruun verrattuna. Ajattelihan Audata, että Heronin kuolema oli Audatan syytä. Lisäksi Teuta tiesi varsin hyvin, että Audata oli rakastanut Heronia, vaikka tämä ei ollut sitä hänen kuullensa koskaan ääneen sanonut. Ei ollut tarvinnut olla tietäjä nähdäkseen sen.

”Audata”, Teuta lausui pehmeästi.

Teuta istui Audatan viereen sāngylle. Hetken hän katsoi ympärilleen huoneessa ja antoi katseensa kiertää kaikkia niitä tavaroita, jotka Heron oli jättänyt jälkeensä. Teuta ei voinut estää nyhkyästä nousemasta kurkustaan, kun hän tunsu kipeästi miehen poissaolon. Sitä Audata ei voinut kestää. Hän nousi istumaan sāngyllä ja katsoi Teutaan.

”Minä olen niin pahoillani”, Audata sanoi murtuneella äänellä. ”Minä tapoin Heronin. Minä rukoilin Deonia säästämään Heronin hengen, mutta hän ei kuunnellut minua. Anna anteeksi...”

Audatan ääni hajosi itkukuksi, ja hän itki pää kumarassa.

”Voi Audata”, Teutan oma äänikin särkyi. Hän tavoitti Audatan käden omaansa ja sulki sen molempien kämmeniensä väliin. ”Tietenkään se ei ollut sinun vikasi. Minä tiedän, että sinä yritit pelastaa Heronin. Sinä rakastit häntä.”

Audata nyökkäsi. Hän yritti itkunsa keskeltä sanoa jotain, mutta luopui pian yrityksestä ja vain nyhkytti toivottomasti. Teuta siirtyi lähemmäs ja otti Audatan syliinsä. Hyvän aikaa he pelkästään istuivat ja itkivät yhdessä suruaan sekä sitä menetettyä aikaa, mitä he eivät saisi koskaan enää takaisin Heronin kanssa. Lopulta kyynleet kuivuivat, ja

Teuta uskaltautui hetken vaitiolon jälkeen kysymään hiljaa Audatalta silittäen tämän hiuksia:

”Mitä tapahtui? Kerro minulle. Minä haluan tietää.”

Audata aloitti kertomalla katkeilevalla äänellä, miten hän oli etsinyt Deonia päätettyään anoa armoa, jotta he saisivat taistelun loppumaan, ja kuinka hän oli lopulta löytänyt Deonin taistelemasta Heronin kanssa. Hän selitti nyhkytysten lomassa, kuinka hän oli anellut Deonia säästämään Heronin hengen ja lupautunut tekemään mitä tahansa vastineeksi, mutta Deon oli silti tappanut Heronin. Audata jatkoi kertomalla toivottomalla äänellä, kuinka Deon oli sanonut tulewansa myöhemmin hakemaan hänet vaimokseen.

”Mutta Teuta, se oli minun vikani”, Audata valitti hiljaa pää Teutan sylissä. ”Deon oli suunnitellut kaiken alusta alkaen. Hän oli käskenyt Zarinaa saastuttamaan Heronin yrttiuutteen, jotta Heron sairastuisi haavakuumeeseen sen jälkeen, kun Heron oli loukannut olkapäänsä sotalordin hyökkäyksessä. Minä annoin Zarinan tulla auttamaan minua, ja hän käytti sen hyväkseen pilaamalla uutteen, enkä minä huomannut mitään. Minä jopa mietin myöhemmin, oliko Heronin yrttiuutteessa jotain pilalla, kun hän ei parantunut kuumeesta millään, mutta hylkäsin ajatuksen. En ymmärtänyt silloinkaan, kun Heronin kunto koheni niin nopeasti sen jälkeen, kun Zarina oli inttänyt taas haluavansa auttaa ja rikkonut uutepullon. Kaikki se tehtiin, jotta Deon voisi tappaa Heronin ja Heron olisi liian heikko vanhan vammaan takia taistellakseen kunnolla vastaan”, Audata lopetti ääni pettäen.

Teuta oli hetken hiljaa ja mietti järkyttyneenä kuulemaansa. Deon oli suunnitellut Heronin kuolemaa pitkään ja huolella. Deon oli tehnyt kaikkensa varmistaakseen haluamansa lopputuloksen, eikä heillä ollut ollut aavistustakaan, vaikka kaikki oli tapahtunut heidän silmiensä edessä. Teuta tunsu raskaasti olevansa vastuussa tapahtuneesta. Hän oli lopulta heidän kaikkien päällikkö. Zarinan kohtalo oli ollut hänen käsissään, kun sisarukset ja heidän ystävänsä olivat kertoneet hänelle epäilyksistään Zarinan suhteen ennen taistelua, mutta hän ei ollut karkottanut Zarinaa.

”Kukaan meistä ei nähnyt sitä”, Teuta rauhoitteli. ”Me kaikki olemme aivan yhtä syyllisiä. Minun syytäni oli se, että annoin hänen jäädä tekemään sen kaiken, vaikka me epäilimme häntä. Minä se vasta syyllinen olenkin.”

”Mutta minun olisi pitänyt tietää, mitä Deon aikoi”, Audata vastusti sitkeästi pää Teutan sylissä. ”Deon anoi minua naimaan hänet Bactrassa ennen kuin mitään pahaa tapahtuu, ja heti sen jälkeen hän uhkasi Heronia, kun te tulitte luokseni. Tietenkin Deon aikoi tappaa Heronin, koska tämä ei suostunut väistymään! Miksi minä en tajunnut? He järjestivät taistelunkin pelkästään siksi, että Deon halusi Heronin, ja

minä vain pelkäsin itseni puolesta”, Audata lopetti naurah taen katkerasti, mutta naurahdus sortui nyhyhäykseen.

”Mutta Audata, sinä et voinut tietää”, Teuta sanoi hiljaa. ”Minä tiesin myös, että Deon oli uhkaillut Heronia, mutta en ikinä osannut arvata, että taistelussa vain Heron oli heidän tavoitteensa. Minä luulin, että he olivat sinun perässäsi, mutta sinut he jättivät. Tiedätkö miksi?”

Audata pudisti päätään.

”Minä käskin Deonia ottamaan minut mukaansa, koska minä halusin tilaisuuden tappaa hänet. Hän kieltäytyi ja sanoi, että hänen pitää vielä odottaa, koska hänen isänsä haluaa muutakin. He aikovat saada kaiken samalla kertaa.”

”Valtaa”, Teuta mutisi. ”Lisää valtaa. Sitä Scolotai haluaa. Scolotai haluaa tuhota kaikki vastustajansa.”

Ja meidän liittomme on hajoamispisteessä, Teuta jatkoi mielessään masentuneena. Teuta päätti, että heti, kun he vain jaksaisivat ajatella jotain muuta kuin suremista, heidän oli lähde ttävä anomusretkelle liittolaistensa luokse. Heidän oli pakko saada korjattua välinsä Evandreen ja Atheakseen tai muuten he olisivat todella Scolotain armoilla, sillä ilman kahta vahvinta liittolaistaan he eivät pärjäisi Scolotain soturivoimaa vastaan.

”Minä tiesin, että se oli minun huivini”, Audata jatkoi ajatuksenjuoksuaan. ”Se oli minun punainen huivini, jota se mies heilutteli.”

”Kuka mies?” Teuta kysyi, kun hän yritti saada Audatan ajatuksesta kiinni. ”Tarkoitatko sitä miestä, joka ratsasti meidän leirimme lähelle ja jota Zarina ampui nuolella, kun olimme joutuneet leiriytymään Heronin haavakuumeen takia?”

”Juuri häntä. Miehellä oli minun huivini, koska se on Deonin hallussa. Kaikki oli niin selvää... Heti sen jälkeen Zarina änkesi rikkomaan pullon, koska huivi oli merkki hänelle siitä, että kaikki oli valmista taisteluun ja Heron saattoi parantua. Vaikka minä aavistin, että se oli minun huivini ja Deon oli kaiken sen takana, en osannut yhdistää asioita toisiinsa enkä odottaa taistelua. En varoittanut Heronia enkä pelastanut häntä.”

Audatan ääni särkyi, ja hän oli puhjeta uudelleen itkemään. Teuta päätti, että nyt sai riittää. Vaikka hänestä tuntui, että hänen oma sydämensäkin itki verta tuskasta, hän ei ke stänyt kuunnella, kuinka Audata syyllisti itseään sellaisesta, mille tämä ei ollut voinut mitään.

”Audata”, Teuta aloitti ankarasti. ”Älä koskaan puhu tuolla tavalla. Minä en halua kuunnella sitä, ja tiedän, että Heronkin suuttuisi sinulle. Hän ei ikinä haluaisi sinun syyttävän itseäsi. Heron tiesi, mitä hän teki. Hän tiesi olevansa loukkaantunut. Hän oli kuullut kaikki Deonin uhkaukset, ja hän tiesi, että meidän vastapuolemme oli Scolotai. Hän tiesi, että hän saattoi olla Deonin kohde. Silti Heron päätti taistella. Se

oli hänen oma päätöksensä, etkä edes sinä saanut häntä muuttamaan sitä, vaikka yritit. Hän tiesi riskit, mutta taisteli silti, eikä se ollut sinun vikasi”, Teuta korosti jokaista viimeistä sanaa. Hän jatkoi lempeämmin: ”Äläkä yritä väittää minulle, että Heron olisi koskaan suostunut luopumaan sinusta ja antanut sinun naida Deonin, vaikka Deon olisi myöntynyt säilyttämään Heronin hengen sillä ehdolla. Heron ei olisi ikinä antanut sinua Deonille taisteluitta. Siksi he taistelivat, ja Deon voitti. Heron teki virheen päättäessään taistella loukkaantuneena, mikä antoi Deonille mahdollisuuden tappaa hänet. Mutta se virhe oli Heronin oma, eikä sinulla ollut mitään osuutta siihen.”

Teuta hiljeni hetkeksi ja antoi Audatan miettiä sanojaan. Sitten hän jatkoi:

”Sitä paitsi me teimme kaikkemme pitääksemme sinut ja Heronin turvassa. Leon oli Heronin kanssa, ja hänen piti suojella Heronia, mutta edes hän ei pystynyt siihen. Hän teki kaikkensa, mutta kukaan meistä ei pysty ihmeisiin. Heitä oli liikaa meidän sotureihimme nähden, ja me teimme parhaamme. Me emme voi sille mitään, että näin kävi. Meidän pitää vain jotenkin selviytyä elämästämme ilman Heronia, ja samalla meidän täytyy pitää sinut erossa Deonista. Viimeinen asia, mitä Heron haluaisi, on se, että sinä joudut Deonin käsiin. Audata”, Teutan ääni muuttui hyvin lempeäksi. ”Meidän pitää olla onnellisia siitä, että saimme pitää Heronin luonamme näinkin pitkään. Kuka tahansa meistä olisi voinut kuolla jo sotalordin iskussa, kun matkustimme Bactraan. Elämän äkillinen päättyminen on osa soturin elämää: sinun, minun ja Heronin. Se voi tapahtua milloin tahansa. Meidän täytyy olla kiitollisia siitä, että Heron oli meidän luonamme ja sinä sait jakaa elämäsi hänen kanssaan. Heron ei haluaisi sinun surevan järjettömästi ja hautautuvan hänen huoneeseensa loppuelämäksi. Hän haluaisi sinun tekevän asioita, joita sinä rakastat: taistella, ratsastaa ja vielä joskus nauttia elämästäsi. Ennen kaikkea hän haluaisi sinun syövän. Et saa näännyttää itseäsi nälkään”, Teuta lopetti ankarasti. ”Aella on hakenut meille ruokaa, ja minä määrään sinut nyt syömään. Jos et tule, minä joudun käskemään muutaman miessoturini kantamaan sinut ruokasaliin.”

Audata sai aikaan heikon naurahduksen. Teuta kyllä toteuttaisi uhkauksensa, jos hän ei tottelisi. Audatan naurahduksen rohkaisemana Teuta nousi ylös ja ojensi kätensä kutsuvasti.

”Tulehan”, Teuta kehotti lempeästi.

Audata tarttui Teutan käteen ja antoi tämän vetää itsensä sängyltä. Teuta ryhtyi taluttamaan Audataa huoneesta. Kynnyksellä Audata vilkaisi olkansa yli Heronin huoneeseen ja näki tämän tavarat odottamassa omistajaansa, joka ei enää koskaan palaisi. Audata joutui puremaan huultaan, ettei olisi taas purskahtanut itkuun. Teuta veti Audatan

Soturiksi syntyneen ja kasvatetun Audatan sydän on murtunut, sillä hänen elämänsä muuttui peruuttamattomasti aikaisemmassa taistelussa verivihollista vastaan.

Audatan itsenäistä elämää linnoituksessa läheistensä keskellä uhkaa toinenkin sysimusta pilvi: vihollisheimon päällikön poika, Deon, on rakastunut Audataan tulisesti ja on päättänyt itsepintaisesti ottaa tämän vaimokseen vasten tämän omaa tahtoa.

Deon ja hänen isänsä punovat yhdessä suunnitelmaansa, jonka tavoitteena on kaataa Audata Deonin syliin ja ottaa valta sotaista arosta sen voimakkaimpana heimona. Audatalla liittolaisineen on silti sanansa sanottavana tässä: Audata ei aio antautua Deonille taisteluitta.

Sodassa ja rakkaudessa mikään ei ole kiellettyä, ja Deonilla ei ole aikomustakaan perääntyä. Audatan sydämessä elää kuitenkin yhä toinen mies, ja tämä mielessään Audata on valmis tähtäämään miekkansa terän kohti Deonin sydäntä.

Onnistuuko Audata säilyttämään vapautensa ja pysäyttämään Deonin, joka raivaa esteitä tieltään kuin luonnonvoima? Miten Audatalle käy viimeisessä taistelussa?

VIIMEINEN TAISTELU on jännittävä tarina valtataistelusta antiikin ajassa, jossa sekä naiset että miehet kasvoivat sotureiksi ja kohtasivat toisensa tasavertaisina taistelukentällä ja sen ulkopuolella. Tarinan maailma perustuu aitoon historialliseen todellisuuteen. *Viimeinen taistelu* on *Soturikuningatar*-sarjan toinen osa.

BoD

9 789528 042587